

PHILIP REEVE

PEKELNÉ
VYNÁLEZY

MLADÁ FRONTA

Pekelné vynálezy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Philip Reeve

Pekelné vynálezy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

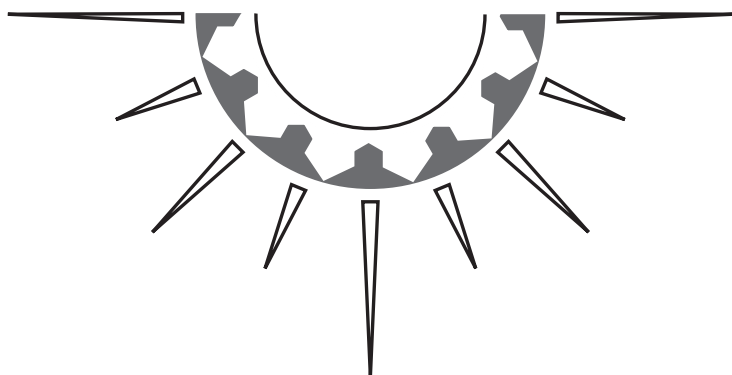
ALBATROS **MEDIA**

MLADÁ FRONTA

Philip Reeve
Pekelné vynálezy

Philip Reeve
**PEKELNÉ
VYNÁLEZY**

MLADÁ FRONTA

Přeložila Olga Bártová

INFERNAL DEVICES

Text © Philip Reeve, 2005

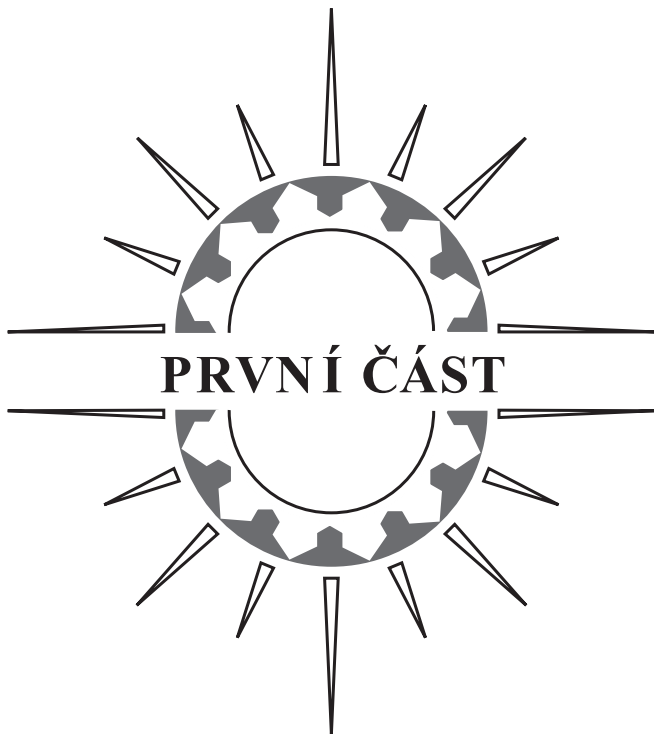
Cover Illustration © David Frankland, 2005

Translation © Olga Bártová, 2009

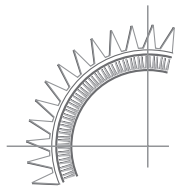
ISBN tištěné verze 978-80-204-1925-5

ISBN e-knihy 978-80-204-5729-5 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

*Jako vždy pro Sarah,
redaktorky Kirsten Stansfieldovou
a Holly Skeetovou
a tentokrát i pro Sama Reevea,
Toma Skeeta
a Edwarda Stansfielda*

PRVNÍ ČÁST

1 ~ SPÁČ SE PROBOUZÍ

Nejdřív se nedělo nic. Pak se zajiskřilo. Syčivý zvuk rozvířil napnuté pavučiny snů a vzpomínek. A vzápětí prásk – s hromovým hukotem do něj proudil modrobílý příval elektřiny, hnal se mu do vyschlých dutin v hlavě jako příliv do jeskyně na pobřeží. Na chvíli celý ztuhl, takže udržoval rovnováhu jen na patách a temeni opancéřované hlavy. Vykřikl a probral se sprškou statické elektřiny. Měl dojem, že padá.

Pamatoval si, že umřel. Pamatoval si, že když ležel v mokré trávě, dívala se na něj dívka se zjizveným obličejem. Byla pro něj důležitá, záleželo mu na ní víc, než se na Stopaře slušelo, chtěl jí něco říct, ale nedokázal to. V paměti mu vytanul její znetvořený obličej.

Jak se jmenovala? Jeho ústa se začínala rozpomínat.

„H...“

„Žije!“ zvolal kdosi.

„HES...“

„Ještě jednou. Rychle.“

„Nabíjím...“

„HESTER...“

„Pozor!“

Poslední stopy vzpomínek smazal další nápor elektřiny. Věděl jen, že je Stopař Krutihlav. Začalo mu fungovat jedno oko. Z mlhy vystupovaly neurčité tvary, pomalu se z nich formovaly lidské postavy a za nimi byla vidět obloha plná uhánějících mraků osvětlených měsícem. Vytrvale přšelo. K jeho otevřenému hrobu přicházeli Jednouzrození

v ochranných brýlích, uniformách a pláštěnkách. Někteří drželi křemenné výbojky, jiní dohlíželi na přístroje s řadami žhnoucích elektronek a zářících ciferníků. Z těch přístrojů mu vedly kabely do těla. Cítil, že mu chybí ocelový lebeční plát, že má otevřenou hlavu a tím pádem stopařský mozek obnažený.

„Pane Krutihlave? Slyšíte mě?“

Hleděla na něj hodně mladá žena. Jemu ovšem nedávala pokoj vzpomínka na tamtu dívku. Napadlo ho, že tohle by mohla být ona. Ale ne, obličej ze snů byl znetvořený, kdežto tenhle byl dokonalý – obličej z Východu s vystouplými lícními kostmi, hodně světlou pletí a tmavýma očima orámovanýma velkými černými brýlemi. Žena měla krátké vlasy obarvené nazeleno. Pod průhlednou pláštěnkou jí byla vidět černá uniforma s vysokým límcem, na kterém byly stříbrnou nití vyšité okřídlené lebky.

Položila mu ruku na zrezivělou ocelovou hrud' a prohlásila: „Ničeho se nebojte, pane Krutihlave. Určitě jste ze všeho zmatený. Byl jste totiž osmnáct let mrtvý.“

„MRTVÝ,“ zopakoval.

Mladá žena se usmála. Měla křivé bílé zuby, poněkud velké na tak malou pusku. „Lépe řečeno ‚nečinný‘. Staří Stopaři přece neumírají, pane Krutihlave...“

Ozvalo se burácení, ale hřmění to být nemohlo, protože zvuk byl příliš rytmický. Mezi mraky problikávala oranžová záře a skály čnicí nad místem Krutihlavova posledního odpočinku tak byly vidět jen v obrysech. Pár vojáků se znepokojeně zahledělo na oblohu a jeden poznamenal: „Plynová děla. Už dobyli pevnosti v bažinách. Do hodiny sem dorazí obojživelná předměstí.“

Žena se otočila: „Díky, kapitáne,“ ale hned se zase začala věnovat Krutihlavovi. Zručně se mu přehrabovala v hlavě. „Jste hodně poničený, přestal jste fungovat, ale my si vás opravíme. Já jsem doktorka Jednička-Jednička Nulová z Křísicího sboru.“

„NIC SI NEPAMATUJU,“ zamumlal Krutihlav.

„Máte poškozenou paměť. Bohužel ji nedokážu obnovit.“

Zmocnil se ho vztek a panika. Tušil, že ho ta žena o něco připravila, ale nevěděl o co. Chtěl vysunout břity, ale nedokázal se pohnout. Klidně mohl být jen oko ležící na mokré zemi.

„Nic si z toho nedělejte,“ uklidňovala ho doktorka Nulová. „Vaše minulost není důležitá. Odteď budete pracovat pro Zelenou bouři. Brzy načerpáte nové vzpomínky.“

Za jejím usměvavým obličejem se na obloze začaly tiše rozprskávat kapky červenožlutého světla. Jeden voják vykřikl: „Už jsou tady! Divize generála Nagy vede protiútok s kotrmety, ale moc dlouho je nezdrží...“

Doktorka Nulová přikývla, vylezla z hrobu a setřela si bláto z rukou. „Musíme odtud pana Krutihlava okamžitě odnést.“ Znova se na něj podívala a usmála se. „Nebojte, pane Krutihlave. Už na nás čeká vzducholod'. Odvezeme vás do Ústřední stopaárny v Batmunk Tsace. Brzy budete v pořádku...“

Ustoupila, aby kolem ní mohly projít dvě objemné postavy. Byli to Stopaři. Na krunýřích měli namalovaný zelený blesk, ale Krutihlav tohle označení neznal. Jejich bezvýrazné ocelové obličejy vypadaly jako čepele rýpadla s úzkými očními štěrbinami. Když Krutihlava ukládali na nosítka, svítily jim ty štěrbiny zeleně. Mlčky s ním kráčeli

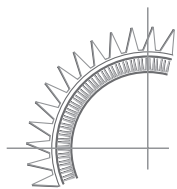
po pěšině, vedle nich pospíchali muži s přístroji. Blížili se k opevněné vzdušné karavanseráji, odkud k deštivé obloze startovala jedna vzducholod' za druhou. Doktorka Nulová běžela před nimi a vykřikovala: „Rychle! Rychle! Opatrně! Je to starožitný kousek!“

Pěšina vedla ze strmého kopce. Krutihlav pochopil, proč má doktorka tak naspěch a čeho se ostatní tak bojí. Mezi skalisky zahlédl, jak se pod neustávající palbou leskne vodní plocha. Na hladině i daleko za ní se po rovné tmavé zemi pohybovaly obrovské útvary. Ve světle pálících vzducholodí, jimiž byla posetá obloha nad jejich hlavami, a mdlé záři světlic klesajících k zemi viděl pancéřové pásy, obrovské čelisti a bezpočet plošin s obrněnými pevnostmi a děly.

Mobilní města. Bažinami se jich šinul celý houf. Pohled na ně Krutihlavovi něco matně připomínal. Podobná města už viděl, nebo aspoň o nich měl určitou představu, ale nepamatoval si, jestli na nějakém takovém městě někdy byl, ani co tam případně dělal.

Když s ním zachránci pospíchali k čekající vzducholodi, vzpomněl si, jak se na něj důvěřivě dívala dívka se znetvořeným obličejem a očekávala něco, co jí slíbil.

Stále netušil, kdo ta dívka je, ani kde se mu vzala v hlavě.

2 ~ ANCHORAGE VE VINLANDU

Několik měsíců poté, na opačném konci světa, sledovala Wren Natsworthyová z postele, jak se po stropě jejího pokojíčku pomalu posouvá srpek měsíčního světla. Minula půlnoc. Wren slyšela jen zvuky vlastního těla a občasné zavržení odpočívajícího domu. Silně pochybovala, že by na světě mohlo existovat klidnější místo než Anchorage ve Vinlandu – zchátralé ledové město zakousnuté do skalnatého jižního pobřeží neznámého ostrova u bezejmenného jezera v zapomenuté části mrtvého kontinentu.

Nemohla usnout, i když byl všude klid. Otočila se na bok a pokusila se zachumlat do teplé peřiny. U večere se zase pohádala s mamkou. Začalo to malým nedorozuměním (Wren si totiž chtěla místo mytí nádobí vyrazit s Tildy Smewovou a kluky Sastrugiovými), které rychle přerostlo v hrozivý konflikt. Domem létaly granáty v podobě obvinění, slz a letitých výčitek. Chudák táta jen zpovzdálí bezmocně volal: „Wren, uklidni se!“ a „No tak, Hester!“

Wren pochopitelně prohrála. Umyla nádobí a co nejloučněji odkráčela spát. Od té doby horečně přemýšlela – škoda, že ji ty rýpavé poznámky nenapadly dřív! Mamka totiž vůbec netuší, jaké to je být patnáctiletá holka. Mamka je tak ošklivá, že nejspíš zamlada neměla vůbec žádné kamarády, rozhodně ne takové jako je třeba Nate Sastrugi, který se líbí všem holkám v Anchorage a navíc Tildy přiznal, že má Wren rád. Možná že mamku neměl *nikdy* žádný kluk rád – samozřejmě kromě táty. Co na ní táta vidí, patří ovšem k velkým nevyřešeným vinlandským záhadám.

Wren se znova převalila. Snažila se na to nemyslet, což nakonec vzdala a vylezla z postele. Třeba venku přijde na jiné myšlenky. A když rodiče náhodou zjistí, že je pryč, tak třeba dostanou strach, že se utopila nebo utekla. Aspoň by mamce došlo, že s ní nemůže jednat jako s dítětem, ne? Oblékla se, natáhla si ponožky a boty a plížila se po schodech tiše oddychujícího domu.

Mamka s tátou si tenhle dům vybrali před šestnácti lety krátce poté, co město Anchorage vyjelo na břeh. Wren tehdy byla jen stočený plod v mámině lůně. Takhle se to u nich doma říkalo, tohle jí vyprávěli před spaním, když byla malá. Freya Rasmussenová rodiče vybídla, ať si vyberou kterýkoliv opuštěný dům v horní části města. Vybrali si tenhle – vilu v Siriové uličce s výhledem na vzdušný přístav, která dřív patřila jednomu kupci. Byl to solidní útulný dům s dlážděnými podlahami, tlustými keramickými teplovodními rourami a stěnami obloženými dřevem a bronzem. Rodiče ho časem zařídili nábytkem z ostatních opuštěných domů a vyzdobili ho obrázky, drapériemi, naplaveným dřívím z pobřeží a starožitnostmi, které táta objevil na výpravách do Mrtvých hor.

Wren tiše přešla halu a z věšáku u dveří si vzala kabát. O grafiky rozvěšené na zdech a cenné díly starodávných kuchyňských robotů a telefonů v zasklené vitríně přitom ani nezavadila pohledem. Všechny ty krámy znala už odmala a hrozně ji nudily. Během posledního roku jí dům začínal být malý, jako by mu už odrostla. Dobře známý pach prachu, leštěnky a tátových knih ji uklidňoval a zároveň i dusil. Bylo jí patnáct a život ji tlačil jako špatně padnoucí bota.

Co nejtíšeji za sebou zavřela dveře a rozběhla se Siriovou uličkou. Nad Mrtvými horami se držel opar jako kouř.

Wren také šla pára od pusy. Sice teprve začínalo září, ale v nočním vzduchu už byla cítit přicházející zima.

Měsíc visel hodně nízko, kolem něj blikaly hvězdy a nad nimi světélkovala polární záře. V samém středu města se k žhnoucí obloze tyčily černé věže Zimního paláce porostlé břečťanem. Zimní palác kdysi sloužil jako sídlo vládců Anchorage, ale dnes v něm bydlela už jen slečna Freya – bývalá poslední markraběnka a stávající učitelka. Od pátých narozenin docházela Wren každý zimní pracovní den do přízemí paláce, kde slečna Freya vyučovala zeměpis, logaritmy, urbanistický darwinismus a spoustu dalších věcí, které Wren nejspíš nikdy k ničemu nebudou. Ve škole se vždycky nudila, ale teď, když už byla na uče-ní moc stará, jí škola moc chyběla. Už nikdy nezasedne do milované třídy – tedy pokud nepřijme nabídku slečny Freyi, aby pomáhala s výukou menších dětí.

Slečna Freya to navrhla už před několika týdny a brzy bude chtít slyšet odpověď, protože anchorageké děti se vrátí do školy hned po žních. Jenže Wren nevěděla, jestli chce se slečnou Freyou spolupracovat. Ani o tom nechtěla přemýšlet. Rozhodně ne dnes v noci.

Schodiště na konci Siriové uličky vedlo přes jednotlivé plošiny až dolů do strojovny. Když po něm Wren hlučně sestupovala, cítila vůni léta a slyšela, jak se jí pod noha-ma odlupuje rez a padá do navršeného sena. Když ještě motory poháněly Anchorage po ledu za vyhlídkou výhod-ných obchodů, bývala tato část města plná života a hluku, ale než se Wren narodila, město svou cestu ukončilo. Ve strojovnách se začalo skladovat seno a kořenová zelenina a v zimovišti se ustájil dobytek. V matném světle měsíce dopadajícím světlíky a dírami v horních plošinách byly

mezi prázdnými palivovými nádržemi vidět naskládané žoky.

Jako malá si Wren z těchto opuštěných pater udělala hřiště. Ráda sem chodila i dnes, a když jí bylo smutno nebo když se nudila, říkala si, že život na jedoucím městě musí být hodně zábavný. Dospělí si pořád povídali o starých zlých časech a o tom, jak žili v neustálé hrůze z toho, že je pohltí nějaké větší a rychlejší město. Wren by ovšem moc ráda viděla mobilní města čnící do závratné výše a létala mezi nimi vzducholodí jako kdysi mamka s tátou. Táta měl na stole fotografii, na které stál s mámou na přístavním mole ve městě zvaném San Juan De Los Motores před jejich červenou vzducholodí pojmenovanou *Jenny Haniverová*. Wren ovšem nikdy o svých dobrodružstvích nevyprávěli, věděla jen to, že nakonec přistáli v Anchorage, tady jim vzducholod' ukradl podlý profesor Pennyroyal, a tak se tu usadili a zapojili se do příjemně ospalého vinlandského života.

To mám teda pech, pomyslela si Wren a vdechla hřejivou květinovou vůni sena. Chtěla by být dcerou létajícího kupce. To by byl kouzelný život, mnohem zajímavější než život na tomhle osamělém ostrově, kde vrchol zábavy představují závody ve veslování a sklizeň jablek.

Ve tmě nad ní se najednou zavřely dveře. Wren nadskočila. Už si tak zvykla na ticho a vlastní společnost, že při představě, že tu je ještě někdo, dostala strach. Pak si uvědomila, kde přesně je – v zamyšlení totiž došla až do samého středu strojovny, kde ve staré boudě mezi dvěma nosnými sloupy bydlel strojník Caul. Spodní patra Anchorage obýval úplně sám, protože nikdo jiný v tom šeru a rzi nechtěl žít, když nahoře na sluníčku stály krásné neobydlené vily.

Caul byl trochu výstřední. Neměl rád slunce, protože vyrůstal v podmořském lupičském doupěti zvaném Grimsby, a navíc nestál o společnost. Kdysi se přátelil se starým panem Skabiem, předchozím vrchním technikem, ale když pan Skabius zemřel, začal se Caul stranit lidí a zdržoval se jen tady dole.

Jenže proč by se v takovouhle hodinu procházel po strojojně? Wren to chtěla zjistit, a tak potichu vylezla po žebříku na horní lávku, odkud měla přes staré nádrže dobrý výhled na Caulovu boudu. Caul stál u dveří, v jedné ruce držel elektrickou svítilnu a snažil se v jejím světle rozluštit, co je napsané na kousku papíru, který měl v druhé ruce. Za chvíli papír strčil do kapsy a vyrazil k okraji města.

Wren zase slezla ze žebříku a vydala se za světýlkem. Byla napjatá. Když jako malá pročetla těch pár dětských knížek z markraběňčiny knihovny, líbily se jí nejvíc příběhy o odvážných školačkách, které neustále mařily plány pašerákům a odhalovaly antimobilistické špiony. Moc ji mrzelo, že ve Vinlandu nikdy žádné zločince nevystopuje. Nebyl snad Caul kdysi zloděj? Třeba se chce vrátit do starých dobrých časů!

Jenže v Anchorage nemělo smysl krást, protože si tu ze stovek opuštěných obchodů a domů mohl každý vzít, co se mu líbilo. Když opatrně procházela mezi hromadami zpoila rozebraných strojů za Caulovou boudou, snažila se vymyslet příhodnější vysvětlení Caulových nočních toulek. Třeba taky nemůže spát. Třeba ho něco trápí. Kamarádka Tildy jí řekla, že když Anchorage dorazil před mnoha lety do Vinlandu, byl Caul zamilovaný do slečny Freyi a slečna Freya do něj, ale nakonec z toho nic nebylo, protože Caul byl už tenkrát podivín. Třeba se takhle po strojojně

prochází každou noc a souží se kvůli ztracené lásce? Nebo co když je zamilovaný do jiné ženy a mají na kraji města dostaveníčko při měsíčku?

Wren přidala do kroku – třeba bude mít ráno pro Tildy nějakou pikantní novinku!

Ale Caul se na kraji města nezastavil. Rychle seběhl po schodech na zem a se svítilnou v napřážené ruce se vydal do kopce. Wren chvíli počkala a vyrazila za ním. Seskočila do ohebného vřesu a plížila se za Caulem po pěšince k hučící strojovně s turbínami ve vodní elektrárně pana Skabia. Caul se nezastavil ani tady; prošel jabloňovými sady, přes pastvinu a zamířil do lesa.

Na nejvyšším místě ostrova voněl vzduch pryskyřicí. Skaliska tu vykukovala z rašeliny jako bodliny na dračím hřbetu. Caul se zastavil, zhasl svítilnu a rozhlédl se. Wren se krčila v přítmí dvacet metrů od něj; lehký větřík jí cuchal vlasy, stromy nad ní natahovaly prsty k obloze.

Caul se podíval na spící město stulené v záhybu jižního břehu, pak se otočil, zvedl svítilnu, třikrát ji rozsvítil a zase zhasl. *On se dočista zbláznil*, pomyslela si Wren a hned nato *ne, dává někomu znamení, přesně jako ten zlý ředitel z knížky Milly Crispová a záhada dvanácté plošiny!*

A vskutku – vzápětí mu z neobydleného skalnatého břehu odpovědělo druhé světýlko.

Caul vyrazil. Wren za ním pomalu scházela z příkrého úbočí na severní straně ostrova. Město už nebylo vidět. Třeba se zase dali se slečnou Freyou dohromady a nechtějí, aby se o tom vědělo, protože se bojí řečí? Při téhle romantické představě se Wren usmála. Zdolala závěrečný strmý úsek ovčí stezky, prošla březovým hájkem a vyšla na pláži mezi dvěma mysy.

Na Caula nečekala slečna Freya, ale někdo úplně jiný. Na břehu stál muž; poslouchal, jak Caulovi pod nohama chřestí oblázky, a Wren ve slabém světle polární záře na dálku poznala, že tohohle člověka nikdy předtím neviděla.

Nejdřív tomu vůbec nemohla uvěřit. Ve Vinlandu se přece žádní cizinci nevyskytují. Všichni lidé, kteří tu žijí, sem buď přijeli s Anchorage, nebo se narodili až tady a Wren je všechny zná. Ale ten muž na břehu je naprostý cizinec. Když promluvil, pomyslela si Wren, že jeho hlas ještě nikdy neslyšela.

„Caule, starý brachu! Rád tě zase vidím.“

„Žulíku,“ hlesl Caul rozpačitě a nepotřásl rukou, kterou mu cizinec podával.

Řekli si ještě něco, ale Wren měla plnou hlavu neznámého muže, takže je neposlouchala. Kdo by to mohl být? Jak se sem dostal? Co chce?

Konečně ji napadla odpověď, ale vůbec se jí nezamlouvala. *Ztracení hoši*. Tak se přece nazývala parta kluků, ke které Caul patřil. Ještě když Anchorage putoval přes ledové pláně, vykrádali město pomocí zvláštních pavoukovitých přístrojů. Caul je opustil, aby mohl být se slečnou Freyou a panem Skabiem. Nebo snad ne? Co když byl celou tu dobu se Ztracenými hochy tajně v kontaktu a čekal, až se město usadí a začne vzkvétat, a teď je přivolal, aby město znova vyloupili?

Cizinec na břehu ovšem nebyl žádný hoch, ale dospělý muž s dlouhými tmavými vlasy. Měl vysoké boty jako pirát z pohádky a kabát až ke kolenům. Rozepnul si ho a zahákl si palce za poutka kalhot. Wren uviděla v pouzdru na boku pistoli.

Začínala ztrácet půdu pod nohama. Ze všeho nejradši by utíkala rodičům říct, že městu hrozí nebezpečí. Jenže ti dva muži popošli blíž k ní. Kdyby se rozběhla, určitě by si jí všimli. Co nejvíc se schoulila mezi nízké hlodáškové keře u pláže a načasovala každý pohyb tak, aby se ztratil v škrabavém zvuku vln omývajících oblázky na břehu.

Teď něco říkal muž, kterého Caul oslovil jako Žulíka. Vypadalo to, že se pokouší zertovat, ale Caul mu náhle skočil do řeči: „Co tu, Žulíku, pohledáváš? Doufal jsem, že Ztracený hochy už nikdy nevidím. Docela mě vyděsilo, když jsem pode dveřma našel vzkaz od tebe. Jak dlouho už u Anchorage slídíš?“

„Od včerejška,“ odpověděl Žulík. „Jen jsme tě chtěli pozdravit, vždyť jsme přece kámoši.“

„Tak proč jste se neukázali? Proč jste za mnou nepřišli ve dne? Proč jste mi nechali vzkaz a proč jste mě sem vytáhli uprostřed noci?“

„Taky jsem to měl v plánu, přísahám, Caule. Chtěl jsem s přílipkou přistát v kotvišti, vyplout na hladinu pěkně všem na očích, ale pro jistotu jsem si to tu nejdřív omrknul krabíma kamerama. Ještěže tak! Co se stalo, Caule? Já myslel, že to někam dotáhneš! Vždyť se na sebe podívej: zamaštěný montérky, rozježený háro a nejmíň týden neholený strniště. Copak letos v Anchorage frčí styl Bláznivýho pobudy? Já myslel, že se oženíš s tou markraběnkou Freyou. Jak jen se jmenovala příjmením?“

„Rasmussenová,“ odpověděl Caul teskně a odvrátil se. „Taky jsem si to myslel. Nevyšlo to, Žulíku. Je to složitý. Ve skutečnosti je všechno jinak, než když se na to koukáš krabí kamerou. Nikdy jsem sem nezapadl.“

„Myslel jsem, že tě Suchaři uvítají s otevřenou náručí,“ poznamenal Žulík naoko pohoršeně. „Když jsi jim dal tu mapu a tak.“

Caul pokrčil rameny. „Byli na mě hodný. Jen sem pros-
tě nezapadám. Nevím, jak s nima mám mluvit. Mluvení je
přítom pro Suchary hrozně důležitý. Když byl ještě naživu
pan Skabius, tak to šlo. Pracovali jsme spolu a vůbec jsme
přítom nemuseli mluvit, místo slov jsme měli práci. Jenže
on umřel... A co ty? A co Strýček? Jak se má Strýček?“

„Jako by ti na něm záleželo!“

„To teda záleželo. Dost na něj myslím. Je –?“

„Starouš ještě žije, Caule,“ odpověděl Žulík.

„Když jsme spolu mluvili naposled, kul jsi plány, jak se
ho zbavíš a převezmeš moc...“

„Taky že jo,“ zašklebil se Žulík. Wren v té tmě viděla
jen bílou šmouhu. „Strýček už není tak ostřej jako dřív.
Nikdy se úplně nevzpamatoval z té akce v Hřadu hrdlo-
řezů. Vlastní vinou přišel o tolik dobřejch kluků a dost ho
to zničilo. Teď na mě ve všem spolíhá. Kluci mě obdivu-
jou.“

„To se nedivím,“ podotkl Caul. V jeho odpovědi byl
skrytý význam, který Wren nechápala. Jako by ti dva na-
vázali na rozhovor započatý kdysi dávno, ještě než se na-
rodila.

„Říkal jsi, že potřebuješ moji pomoc,“ připomněl Caul.

„Chci se tě na něco zeptat,“ kývl Žulík. „Jen kvůli sta-
rejm dobřejm časům a tak.“

„Co máš za lubem?“

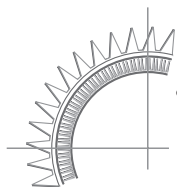
„Po pravdě řečeno nic.“ Znělo to ublíženě. „Caule, ne-
prijel jsem krást. Nechci oloupit tvoje přímá sucharský ká-
moše. Jde mi jen o jedinou věc, konkrétní věčičku, která

nebude nikomu chybět. Už jsem ji hledal krabíma kame-
rama, poslal jsem pro ni nejlepšího zloděje, ale nemůžeme
ji najít. Tak mě napadlo, že by se nám šiknul někdo místní.
Proto jsi tady. Ostatní jsem ujistil, že na Caula je spoleh.“

„Tak to ses přepočítal.“ Caulovi se třásel hlas. „Sice sem
nezapadám, ale Ztracenej hoch rozhodně nejsem. Už ne.
Nepomůžu ti oloupit Freyu. Koukejte odsud zmizet. Ne-
prozradím, že jste se tu ukázali, ale budu mít oči i uši na
š'ťopkách. Jestli zjistím, že nám tu šmejdí krabí kamery
nebo že se něco ztratilo, tak o vás Sucharům povím. Zaří-
dím, aby si na vás počíhali, až se zas někdy budete chtít do
Anchorage vloudit.“

Otočil se a vyrazil po pláži. Prodral se hlodášovými keři
ani ne půl metru od místa, kde se schovávala Wren. Sly-
šela, jak upadl a zanačoval. Pak zamířil do kopce a zvuk
jeho kroků pomalu odezníval. „*Caule!*“ zavolal Žulík, ale
ne moc nahlas. Byl to spíš tichý ukřivděný výkřik plný
zklamání. „*Caule!*“ Pak přestal volat, zamyšleně se zasta-
vil a rukou si prohrábl vlasy.

Wren se začala opatrně a co nejtíšeji plížit pryč. Čeka-
la, až se k ní ten muž otočí zády a ona bude moci zmizet
mezi stromy. Jenže Žulík se neotočil, ale zvedl hlavu, za-
díval se přímo na její skrýš a prohlásil: „Zrak i sluch mi
slouží mnohem líp než chudákovi Caulovi. Takže koukej
vylízt.“

3 ~ PŘÍLIPKA *AUTOLYKOS*

Wren vstala a otočila se rozhodnutá utéct, ale v panice udělala sotva tři škobrtavé kroky a už se ze tmy nalevo od ní vynořila další postava, chytila ji, prudce ji otočila a povalila na zem. Wren chtěla zavolat „Caule!“, ale pusou jí zakryla studená ruka. Díval se na ni další neznámý mladík a do bledého obličeje mu rovněž padaly černé lokny. Od pláže už k nim běžel ten druhý muž. Namířil na Wren baterku a ona v tom úzkém namodralém proudu světla poplašeně zamrkala.

„Opatrně,“ řekl muž zvaný Žulík. „Opatrně s ní. Je to ženská. Slečna. Hned jsem si to myslel.“ Natočil baterku tak, aby si ho Wren mohla prohlédnout. Čekala, že Žulík bude stejně starý jako Caul, ale vypadal mladší. Usmíval se. „Jakpak se jmenujete, slečinko?“

„Wr-Wren,“ vykoktala Wren. „Wr-Wren N-N-N-N-N-Natsworthyová.“ Žulík si odmyslel všechna nadbytečná N a usmál se na ni mnohem vlídněji.

„Natsworthyová? Nejste náhodou dcera Toma Natsworthyho?“

„Vy znáte tátu?“ zeptala se Wren. Ještě byla celá zmatená, a tak ji napadlo, že se třeba tajných schůzek se Ztracenými hochy v zátoce na severním břehu účastní i její táta. Žulík měl pochopitelně na mysli staré časy, ještě než se Wren narodila.

„Jo. Moc dobře si na něj pamatuju,“ odpověděl Žulík. „Strávili jsme spolu nějaký čas na palubě *Střečka*. Je to správněj chlap. Vaše máma nejspíš bude ta jeho holka

se zjizveným obličejem, ne? Jak jen se jmenovala? Aha, Hester Shawová. Tenkrát jsem si říkal, že Tom musí bejt dobrej člověk, když dokáže milovat takovou holku. Jakože vzhled pro něj není důležitěj. Že ho zajímá jen nitro. To se u Sucharů hned tak nevidí.“

„Žuli, co s ní uděláme?“ zeptal se nezvykle tichým hlasem chlapec, který Wren chytil. „Hodíme ji rybám?“

„Vezmeme ji do přílipky,“ odpověděl Žulík. „Rád bych dceru Toma Natsworthyho víc poznal.“

Wren už se sice stihla pomalu uklidnit, ale teď se jí opět zmocnilo zděšení. „Už musím domů!“ zakvílela. Pokusila se jim vyprostit, ale Žulík ji vzal za loket.

„Jen pojd'te na chvilku do přílipky,“ usmál se mile. „Chci si s váma popovídat. Vysvětlit, proč se tu u vás v jezeře skrejvám jako nějakej zloděj. Jistě, jsem zloděj, ale rád bych, abyste mě vyslechla, než se rozhodnete.“

„Než se rozhodnu?“ nechápala Wren.

„No jestli rodičům a kámošům řeknete, co jste dneska v noci viděla.“

Wren měla dojem, že tomu muži důvěřuje, ale úplně jistá si tím nebyla. Ještě nikdy nemusela přemýšlet o tom, jestli někomu důvěřuje. Žulíkův úsměv ji mátl, a tak se rozhlédla po pláži. Voda mezi mysy se modře leskla a Wren napadlo, že to asi bude tím, jak jí do očí svítila baterka, jenomže modrá barva neustále světlala. Došlo jí, že pod vodou září světlo, a pak zhruba deset metrů od břehu rozrazil hladinu obrovský stroj.

Ve strojovně za Caulovou boudou pomalu rezivěla přílipka, ve které Caul přijel do Anchorage. Jmenovala se *Střeček*. Wren si s kamarády jako malá hrávala na schovávanou mezi jejíma zahnutýma nohama. Přílipka vypada-

la legračně, protože měla velká plochá chodidla a přední okýnka jako dvě vykulené oči. Wren by nikdy nenapadlo, že když se přílipka brodí ke břehu, pohybuje se hladce, ani že její zaoblený trup může vypadat elegantně – jako teď, když po něm klouzal svit měsíce a voda.

Tahle přílipka byla menší než *Střeček* a také měla plošší trup, takže se podobala spíš klíštěti než pavoukovi. Wren se zdálo, že má trup pomalovaný klikatým maskovacím vzorem, ale ve světle měsíce se to nedalo říct s jistotou. U ovládacího pultu za vypouklými okýnkami uviděla malého kluka, obličej mu rozmazávala voda stékající po skle. Zastavil stroj na kraji jezera. Hydraulika zasyčela, z útrobu se vysunula rampa a se zaskřípěním se zarazila o oblázky.

„Přílipka *Autolykos*,“ oznámil Žulík a mávl na Wren, ať jde dovnitř. „Chlouba flotily Ztracených hochů. Jen pojedte dál. No pojedte. Slibuju, že pod hladinu zajedeme, až vás odvedeme zpátky na břeh.“

„A co když přijdou další Suchaři?“ zeptal se ten druhý Ztracený hoch a Wren si uvědomila, že to není žádný hoch, ale moc hezká zasmušilá holka. „Co když Caul strhne poplach?“

„Caul nám přece dal slib,“ odpověděl Žulík. „To mi stačí.“

Dívka, která měla na sobě rozepnutou černou kazajku a za pasem pistoli, probodla Wren pohledem; moc ji to nepřesvědčilo. *Nemám na vybranou*, pomyslela si Wren. *Musím Žulíkovi důvěřovat*. Když si to řekla, zlehka vyšla po rampě do studených modrých útrobu přílipky. Kdyby ji Žulík chtěl zabít, tak by to přece udělal hned na pláži.

Odvedli ji na zád' do Žulíkovy soukromé kajuty. Tedy aspoň si myslela, že je to Žulíkova kajuta. Ocelové zdi

zakrývaly závěsy a na nejrůznějších místech se povalovaly knížky a cetky. Pach kovu a plesniviny měla překrýt zapálená kadidlová tyčinka. Díky její vůni si Wren představila kultivované lidi a daleká místa. Posadila se na židli, Žulík se uvelebil na posteli. Ta dívka zůstala stát u dveří a dál ji probodávala pohledem. Za ní stál klučík, kterého Wren předtím viděla za okýnkem, a vyjeveně na ni zíral. Žulík mu řekl: „Rybánku, vrať se na své místo.“

„Ale...“

„Mazej!“

Klučík odběhl a Žulík se na Wren zašklebil. „Omlouvám se za něj. Rybánek je ještě nováček, je mu teprv deset, vytáhnul jsem ho rovnou z Lupocvičny. Suchara viděl nanejvýš tak na obrazovce krabí kamery. A vy jste navíc hezká.“

Wren se začervenala a upřeně se zadívala na podlahu. Bahnitá voda jí z těžkých bot tekla přímo do Žulíkových huňatých istanbulských koberců. Vzpomněla si, že v „Lupocvičně“ procházejí Ztracení hoši výcvikem. Unášejí je ze spodních plošin prámových měst jako hodně malé děti, takže si to vůbec nepamatují, odvezou je do potopeného města Grimsby a vyučí je lupičskému řemeslu. Vyhlídnuté oběti špehují pomocí robotických „krabích kamer“. Tohle Wren věděla ze školy od slečny Freyi a tenkrát jí informace o Ztracených hoších připadaly naprosto zbytečné.

Žulík se obrátil na dívku u dveří. „Štítovko, návštěvě je nejspíš zima. Uvař jí prosím tě čokoládu.“

Když dívka odešla, Wren poznamenala: „Já netušila, že existují i Ztracené holky.“

„V Grimsby se toho od Caulova odjezdu dost změnilo,“ odpověděl Žulík. „Mezi náma, v podstatě tam tomu šéfuju já.“

Podařilo se mi ze Strýčkova okolí odstranit pár drsnejch kluků a taky jsem Strýčka svým způsobem přemluvil, ať nabere i holky. Život bez holek nám vůbec nesvědčil. Holky nás totiž zušlechtíjou.“

Wren se podívala ke dveřím. Slyšela, jak dívka zvaná Štítovka rachotí rendlíky v improvizované kuchyňce. Wren nepřišlo, že by tahle dívka mohla kluky kultivovat. „Je to vaše žena?“ zeptala se, a protože nechtěla, aby to vyznělo moc škrobeně, tak dodala: „Nebo přítelkyně?“

Štítovka vrhla z kuchyňky další nepříjemný pohled. Žulík prohlásil: „Štítka? Ale jděte! Ukazálo se, že některý holky jsou mnohem lepší lupiči než kluci. Štítovka patří k těm nejlepším. Rybánek je zase nejlepší technik, i když je ještě malej. Víte, na tuhle výpravu jsem s sebou vzal jen ty nejšikovnější. Hrozně moc potřebuju z Anchorage jednu věc. Zahlídnul jsem ji tu tenkrát, když jsme sem s Caulem přijeli ve *Střečkovi* poprvý. Tenkrát jsem ji nevzal, protože mi nedošlo, že by se mi mohla šiknout.“

„Jakou věc?“ zeptala se Wren.

Žulík neodpověděl hned, ale zkoumavě se jí zadíval do tváře, jako by se chtěl ujistit, že jí to může říct. To se Wren líbilo. Nejednal s ní jako s malou holkou, což dospělí většinou dělali. Označil ji za „slečnu“ a podle toho s ní také mluvil.

„Dělám to jen nerad,“ řekl nakonec, naklonil se k ní a zadíval se jí upřeně do očí. „Musíte mi věřit. Hrozně nerad někam jezdím takhle potají. Mnohem radši bych jednal na rovinu, vjel *Autolykem* pěkně až do přístavu a prohlásil: ‚Tak tady nás máte, jsme vaši přátelé z Grimsby a potřebujeme vaši pomoc.‘ To by šlo, kdyby to tu Caul někam

dotáh, jak jsem doufal. Jenže kdo by nám věřil, když se věci mají takhle? Jsme Ztracený hoši. Zloději. Určitě by nám nevěřili, že chceme jen jednu knížku, jednu jedinou knížku z markraběnčiny knihovny.“

Štítovka přinesla Wren plechový hrnek vynikající teplé čokolády. „Děkuju,“ šeptla Wren. Byla vděčná za tohle vyrušení, protože nechtěla, aby si Žulík všiml, jak moc ji jeho slova vyděsila. Knihovna slečny Freyi patřila k jejím oblíbeným místům, byla to taková jeskyně pokladů ukrývající tisíce úžasných starých knih. Původně zabírala horní patra Zimního paláce, jenže teď už nahoře v paláci nikdo nebydlel, a tak slečna Freya prohlásila, že je škoda ty místnosti vytápět jen kvůli knihám, a proto knihovnu nakonec přestěhovali dolů...

„Proto ji nemůžete najít!“ ozvala se zničehonic. „Protože od té doby, co jste tu byli naposled, knížky přemístili!“

Žulík přikývl a obdivně se na ni usmál. „Přesně tak,“ odpověděl. „Krabí kamery by ji mohly hledat i několik tejdnu a my přitom nemáme času nezbyt. Tak mě napadlo, jestli byste nám, slečno Natsworthyová, nechtěla třeba pomoci.“

Wren si zrovna usrkla čokolády. V Anchorage čokoláda došla už před mnoha lety, takže Wren dávno zapomněla, jak báječně chutná, ale když ji teď Žulík požádal o pomoc, málem se tou dobrotou zalkla. „Já?“ vyhrkla. „Já nejsem zlodějka...“

„O tom taky není řeč,“ odpověděl Žulík. „Ale váš táta je chytrej chlap. Jestli se dobře pamatuju, tak to s markraběnkou umí. Mohla byste od něj zjistit, kde ta kniha – jmenuje se Plechová kniha – je. Stačí mi, když ji najdete a zbytek už zařídí tady Štítovka.“

Wren nejprve chtěla odmítnout, ale pak přece jen zaváhala, protože o té knize v životě neslyšela. Čekala, že jí Žulík řekne o nějaký anchorageský skvost, například o nádherné iluminované *Skutky ledových bohů* nebo Wormwoldův spis *Historia Anchoragia*. Zeptala se: „Koho by zajímala knížka o plechu?“

Žulík se zasmál, jako by řekla povedený vtip. „Není o plechu,“ začal vysvětlovat. „Jen je z něj vyrobená. Z tenkých plechových plátků.“

Wren zavrtěla hlavou. Takovou knihu ještě neviděla. „Proč ji chcete?“ zeptala se.

„Protože jsme zloději a já se doslech, že má velkou cenu,“ odpověděl Žulík.

„To asi má, když jste kvůli ní podnikli takovou cestu...“

„Lidi takový věci sbíraj, starý knihy a tak. Mohli bysme ji vyměnit za něco praktickýho.“ Odmlčel se a nespouštěl z ní oči. Nakonec vážným hlasem poprosil: „Wren, buďte tak hodná a zeptejte se táty. Pamatuju si, jak v jednom kuse slídlil po knihovnách a muzeích. Třeba ví, kde Plechová kniha je.“

Wren zamyšleně dopíjela čokoládu. Kdyby ji požádal o iluminované *Skutky* nebo jiný vzácný spis, okamžitě by odmítla. Ale knížka vyrobená z kovu, o které navíc nikdy neslyšela... Ta přece nemůže být nijak důležitá, nebo ano? Takovou knihu nejspíš nikdo postrádat nebude. A Žulík ji přitom moc potřebuje.

„Zeptám se,“ řekla nejistě.

„Děkuju!“ Žulík vzal její ruce do svých; Wren vnímala jejich teplo a navíc měl moc hezké oči. Pomyslela si, jak ráda by Tildy pověděla, že po půlnoci popíjela kakao v kajutě